

POSTANOWIENIE

Dnia 19 stycznia 2022 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Robert Pelewicz del.
Protokolant:	sekretarz sądowy Paweł Król

po rozpoznaniu w sprawie

R. N.

oskarżonego z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

zażalenia wniesionego przez obrońcę oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 23 grudnia 2021 roku, sygn. akt VI K 149/21

w przedmiocie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

R. N. oskarżony został o popełnienie przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. W tym samym akcie oskarżenia, który wpłynął do Sądu Okręgowego w Krakowie w dniu 6 sierpnia 2021 r., prokurator oskarżył M. W. (1) i M. G. (1) o popełnienie przestępstwa z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz przestępstw z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Wszyscy oskarżeni zostali tymczasowo aresztowani na mocy postanowień Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie z dnia 17 grudnia 2020 r., o sygn. akt: IV Kp 721/20 (k. 172-173 t. I, 290 t. II), IV Kp 720/20 (k. 182-183 t. I, 288 t. II) i IV Kp 722/20 (k. 161-162 t. I, 286 t. II). Stosowanie tego izolacyjnego środka zapobiegawczego następnie przedłużano postanowieniami Sądu Okręgowego w Krakowie:

- z dnia 11 czerwca 2021 r. do dnia 13 września 2021 r.;

- z dnia 31 sierpnia 2021 r. do dnia 30 grudnia 2021 r.;

- a ostatnio zaskarżonym postanowieniem z dnia 23 grudnia 2021 r. do dnia 30 marca 2022 r.

Zaskarżonym postanowieniem – ale tylko przez obrońcę oskarżonego R. N. - Sąd Okręgowy w Krakowie przedłużył stosowanie tymczasowego aresztowania względem oskarżonych do dnia 30 marca 2022 r. z uwzględnieniem godzin, w których oskarżeni zostali zatrzymani. Sąd Okręgowy wymienił dowody wskazujące na wysokie prawdopodobieństwo,

w rozumieniu art. 249 § 1 k.p.k., że oskarżeni M. W. (1), M. G. (1) i R. N. dopuścili się zarzucanych im czynów zastrzegając, że ocena to aktualnie nie przesądza o sprawstwie i winie oskarżonych. Z uwagi na charakter i okoliczności popełnienia zarzucanych oskarżonym przestępstw zachodzi zdaniem Sądu Okręgowego obawa matactwa z ich strony, gdyż nie przyznali się do zarzucanych czynów, czego pomimo uprawienia procesowego oskarżonych nie można stracić z pola widzenia. Ponadto Sąd Okręgowy podniósł, że za dalszym stosowaniem tymczasowego aresztowania wobec wszystkich oskarżonych przemawia grożąca im surowa kara pozbawienia wolności na wypadek skazania, albowiem stanęli oni pod zarzutem popełnienia zbrodni zagrożonej karą od 3 lat pozbawienia wolności. Sąd Okręgowy skonstatował, że świadomość grożącej każdemu z oskarżonych surowej kary, z dużym prawdopodobieństwem mogłaby skłonić ich do podjęcia rozmaitych bezprawnych działań, destabilizujących prowadzone przeciwko nim postępowanie karne, np. poprzez podjęcie decyzji o ucieczce lub ukrywaniu się, co tym samym uniemożliwiłoby rozpoczęcie przewodu sądowego, na którym ich obecność jest obowiązkowa, co powoduje, że jedynym skutecznym środkiem zapobiegawczym, mogącym zapewnić dalszy prawidłowy tok prowadzonego postępowania w niniejszej sprawie jest tymczasowe aresztowanie. Sąd Okręgowy nie stwierdził po stronie oskarżonych okoliczności z art. 259 § 1 k.p.k., a przyjęty okres trwania przedmiotowego środka zapobiegawczego, uzasadnił koniecznością rozpoczęcia przewodu sądowego i przeprowadzenia postępowania dowodowego.

Powyższe postanowienie zaskarżył zażaleniem obrońca oskarżonego R. N. – adw. P. P., zarzucając naruszenie:

a) art. 249 § 1 k.p.k. ze względu na niesłuszne uznanie, że została spełniona przesłanka ogólna stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania w sytuacji, gdy w ocenie obrońcy materiał dowodowy nie wskazuje, że oskarżony będzie wpływał w nieuprawniony sposób na toczące się postępowanie, a nie wykazano realnego zagrożenia związanego z zakłócaniem prawidłowego przebiegu procesu, które mogłoby istnieć ze strony oskarżonego w wypadku, gdy złożył obszerne wyjaśnienia oraz opisał szczegółowo przebieg zdarzeń i kwestie powiązań z M. W. i M. G. oraz chce współpracować z organami ścigania;

b) art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez niesłuszne uznanie, że istnieje uzasadniona obawa, iż oskarżony będzie wpływał w nieuprawniony sposób na tok prowadzonego przeciwko niemu postępowania, w wypadku gdy postępowanie przygotowawcze zakończyło się, zebrano cały materiał dowodowy, oskarżony złożył obszerne wyjaśnienia, deklarował współpracę z organami ścigania, a ponadto zgromadzony materiał dowodowy oraz właściwości osobiste oskarżonego nie wskazują, aby mógł mataczyć w toczącym się postępowaniu karnym;

c) art. 258 § 2 k.p.k. ze względu na niesłuszne uznanie, że oskarżony będzie wpływał w nieuprawniony sposób na toczące się postępowanie z uwagi na grożącą mu surową karę w sytuacji, gdy prowadzi ustabilizowany tryb życia, ma stałe miejsce zamieszkania, deklaruje pozostawanie do dyspozycji organów ścigania i chce z nimi współpracować, nadto organy postępowania przygotowawczego zgromadziły już materiał dowodowy odnośnie do postawionego mu zarzutu;

d) art. 257 § 1 k.p.k. z uwagi na niesłuszne uznanie, że jedynie środek zapobiegawczy o charakterze izolacyjnym stosowany wobec oskarżonego zabezpieczy prawidłowy tok postępowania w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego, jak i postawy oskarżonego w toku postępowania karnego wynika, że wystarczającym byłoby zastosowanie wolnościowych środków zapobiegawczych.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, ewentualnie o jego zmianę i zastosowanie wolnościowych środków zapobiegawczych.

Sąd Apelacyjny stwierdził, co następuje.

Analizując sytuację procesową oskarżonego R. N. w pierwszej kolejności podkreślić należy, że każde przedłużanie tymczasowego aresztowania jest decyzją procesową autonomiczną wobec tej, która została podjęta poprzednio w przedmiocie zastosowania tego środka zapobiegawczego oraz uprzednich decyzji procesowych o jego przedłużeniu (zob. postanowienie SA w Krakowie z 06.03.2018., II AKz 104/18, Legalis 1856015). Nie budzi więc wątpliwości w realiach rozpoznawanej sprawy konieczność weryfikacji podstaw stosowania tymczasowego aresztowania wobec

oskarżonego R. N., zarówno w kontekście istnienia przesłanek pozytywnych ogólnych z art. 249 k.p.k., jak i pozytywnych szczególnych z art. 258 k.p.k., a także wystąpienia negatywnych przesłanek szczególnych z art. 259 k.p.k., gdyż zaistnienie negatywnych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania powinno skutkować odstąpieniem od zastosowania izolacji w ramach tego środka zapobiegawczego, a jeśli występują podstawy - zastosowaniem innego środka zapobiegawczego.

Ponadto, jak słusznie zauważa skarżący, przepis art. 257 § 1 k.p.k. wyrażający dyrektywę minimalizacji tymczasowego aresztowania, stosownie do której izolacja w ramach aresztu powinna być stosowana w ostateczności, gdy inne (wolnościowe) środki zapobiegawcze nie będą w stanie zabezpieczyć prawidłowego toku postępowania karnego - nakłada na sąd stosujący i sąd przedłużający tymczasowe aresztowanie obowiązek rozważenia, czy dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania jurysdykcyjnego konieczne jest stosowanie tymczasowego aresztowania, czy też wystarczający jest inny środek o charakterze wolnościowym. W konsekwencji, gdy okoliczności sprawy zmieniły się w taki sposób, że wystarczające jest dla zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania stosowanie innych środków zapobiegawczych, tymczasowe aresztowanie należy niezwłocznie zmienić na inny środek zapobiegawczy (zob. postanowienie SA we Wrocławiu z 29.10.2008., II AKz 565/08, Legalis 149848).

Przypomnieć więc w powyższym kontekście trzeba, że obowiązek przedstawienia dowodów świadczących o dużym prawdopodobieństwie popełnienia przez oskarżonego R. N. zarzucanego mu w akcie oskarżenia przestępstwa oraz przytoczenie okoliczności wskazujących na istnienie podstaw i konieczność stosowania tymczasowego aresztowania, o których mowa w art. 251 § 3 k.p.k., odnosi się nie tylko do postanowienia o zastosowaniu tego środka zapobiegawczego, ale również do rozstrzygnięcia podejmowanego na wniosek sądu, przed którym sprawa się toczy w trybie art. 263 § 3 k.p.k. o przedłużeniu aresztu i wymusza na sądzie szczególnie wnikliwą ocenę konieczności stosowania wobec oskarżonego tymczasowego aresztowania po wydaniu pierwszego wyroku przez sąd pierwszej instancji, przy uwzględnieniu, czy w okolicznościach konkretnej sprawy istnieje realne zagrożenie dla przebiegu postępowania, wolności i praw innych osób, jak również bezpieczeństwa publicznego. Inne rozumienie treści art. 263 § 3 k.p.k. nie spełniałoby wymaganego przez Konstytucję RP standardu jasności, kompletności i precyzji unormowania ustawowego.

W realiach rozpoznawanej sprawy wymaga wyeksponowania, iż tak jak w poprzednich decyzjach procesowych o zastosowaniu, a następnie przedłużeniu aresztu w sprawie VI K 149/21 - Sądu Okręgowego w Krakowie, tak i na obecnym etapie postępowania karnego brak jest podstaw do kwestionowania ogólnej podstawy dowodowej, określonej w art. 249 § 1 k.p.k. Mając na uwadze tę okoliczność (a zwłaszcza materiał dowodowy wskazany w części motywacyjnej zaskarżonego postanowienia na k. 997v), jak również stanowisko Sądu Apelacyjnego w Krakowie zawarte w postanowieniu z dnia 5 października 2021 r., sygn. akt AKz 685/21, uznać należało, że wykazanie dowodowe dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez R. N. zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa - na tym etapie postępowania karnego - nie budzi wątpliwości, a konieczność zabezpieczenia dalszego prawidłowego toku procesu jest bezsporna. W toku postępowania międzyinstancyjnego wywołanego zażaleniem obrońcy oskarżonego nie ujawniono bowiem żadnych dowodów, które skutkowałyby dezaktualizacją argumentacji przedstawianej w poprzednich postanowieniach o zastosowaniu i przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania wobec R. N..

Zauważenia przy tym wymaga, że celem postępowania incydentalnego w przedmiocie stosowania środków zapobiegawczych nie jest merytoryczna ocena dowodów zgromadzonych w sprawie i ustalenie czy oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów, a jedynie rozważenie czy dowody te stwarzają stan prawdopodobieństwa, o jakim mowa w 249 § 1 k.p.k. (zob. postanowienie SN z 26.11.2003., WZ 59/03, Legalis 98416), gdyż w postępowaniu w przedmiocie każdego środka zapobiegawczego rola sądu ogranicza się do zweryfikowania istnienia ustawowych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania, a nie obejmuje badania sprawstwa oskarżonego. W rozpoznawanym zakresie - a więc postępowaniu incydentalnym prowadzonym w trybie art. 263 § 3 k.p.k. w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego R. N. - niedopuszczalne byłoby rozstrzyganie, które z wymienionych najpierw w akcie oskarżenia, a następnie w postanowieniu Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 23 grudnia 2021

r., w sprawie VI K 149/21, źródeł dowodowych są wiarygodne, a które godne wiary nie są (por. postanowienie SA w Krakowie z 09.08.2018., II AKz 405/18, KZS 2018/9/32).

Dlatego w odpowiedzi na zarzut skarżącego, co do naruszenia art. 249 § 1 k.p.k. istotne jest wskazanie zasadności stanowiska Sądu Okręgowego, że materiał dowodowy sprawy przedstawiony przez oskarżyciela publicznego w części motywacyjnej aktu oskarżenia wskazuje na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego R. N. zarzucanego mu przestępstwa. Podkreślenia wymaga jednak za Sądem Okręgowym, że ocena ta nie oznacza pewności (nie przesądza sprawstwa i winy oskarżonego), jak również nie stanowi ostatecznego przesądzenia kwalifikacji prawnej czynu stanowiącego przedmiot postępowania karnego – o tym bowiem będzie mógł się wypowiedzieć sąd dopiero po zakończeniu całego postępowania w orzeczeniu kończącym prawomocnie postępowanie jurysdykcyjne, gdzie też nastąpi ocena materiału dowodowego w kontekście zarzutu z punktu a) zażalenia, która nie jest jednak wymagana w postępowaniu incydentalnym w przedmiocie przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania. Nie zmienia to jednak oceny, że o spełnieniu przesłanki art. 249 § 1 k.p.k. na gruncie niniejszej sprawy świadczą dowody zawarte w aktach sprawy – szczegółowo wymienione i przeanalizowane w części motywacyjnej zaskarżonego postanowienia (k. 997-997v).

W rozważanym zakresie nie można także tracić z pola widzenia, że wyjaśnienia składane przez podejrzanego i oskarżonego R. N. (tak jak i wyjaśnienia pozostałych dwóch oskarżonych), co do zasady nie negują bytu zdarzenia historycznego, z jakim się wiążą zachowania opisane i zarzucane im w akcie oskarżenia. Zwłaszcza w konfrontacji z zeznaniami funkcjonariuszy Policji prowadzących czynności operacyjne na posesji zajmowanej przez oskarżonego M. W. (1), podczas których, jak wynika z tych zeznań, ujęto oskarżonych, a M. G. (1) przyznał, że produkował domowym sposobem amfetaminę, zaś w mieszkaniach oskarżonych, w tym w budynku gospodarczym położonym na nieruchomości M. W. (1) zabezpieczono szereg przedmiotów związanych z przestępstwami narkotykowymi w tym znaczne ilości narkotyków, co potwierdziły wykonane w śledztwie specjalistyczne opinie.

Analiza akt sprawy Sądu Okręgowego w Krakowie - VI K 149/21 prowadzi również do wniosku, że w sprawie nadal występują szczególne przesłanki stosowania izolacji oskarżonego w ramach tymczasowego aresztowania, a przewidziane w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k.

W tym kontekście wskazać trzeba za Sądem Okręgowym, że w sytuacji, gdy oskarżeni zarzucane przestępstwo z art. 53 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii mieli popełnić wspólnie i w porozumieniu ze sobą w razie znalezienia się na wolności mogliby uzgadniać wspólną wersję wydarzeń zmierzających do uniknięcia ewentualnej odpowiedzialności karnej, jaka im grozi. Wbrew temu co uważa obrońca oskarżonego, przyjęcie przesłanki z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. nie wymaga, aby bezprawne zachowania zostały uprzednio podjęte, ale aby w konkretnej sprawie ujawniły się okoliczności stwarzające realność takiej obawy. Wykazanie realności obawy matactwa nie wymaga udowodnienia, iż takie działania były podejmowane czy też będą podejmowane w przyszłości, ponieważ obawa matactwa nie jest próbą nakłonienia do fałszywych zeznań czy też wyjaśnień, gdyż wówczas matactwo zostałoby już dokonane. Dla przyjęcia obawy matactwa nie jest konieczne, aby podejrzany podjął już konkretne zachowania utrudniające postępowanie. Aresztowania nie przedłużono z tego względu, że oskarżony wcześniej postępowanie utrudniał, ale dlatego, aby nie miał szansy podjąć takich zachowań, to jest aby takim jego zachowaniom zapobiec w przyszłości i tym samym zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania karnego (por. postanowienie SA w Krakowie z 29.12.2015., II AKz 658/15, LEX 2062875). Ponadto wymieniona przesłanka szczególna z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. jest aktualna bez względu na fakt, że postępowanie karne znajduje się już w fazie postępowania jurysdykcyjnego - zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania odnosi się do zachowania oskarżonego, polegającego zarówno na działaniu, jak i zaniechaniu - w okresie od wszczęcia postępowania karnego do jego prawomocnego zakończenia i rozpoczęcia wykonania zastosowanych przez sąd instrumentów reakcji karnej (zob. postanowienie SA w Krakowie z 14.10.2008., II AKz 464/08, Legalis 978149).

Kwestionując istnienie przesłanki z art. 258 § 2 k.p.k. obrońca oskarżonego podnosi jedynie tyle, iż oskarżony „prowadzi ustabilizowany tryb życia, ma stałe miejsce zamieszkania, deklaruje pozostawanie do dyspozycji organów ścigania i chce z nimi współpracować, nadto organy postępowania przygotowawczego zgromadziły już materiał dowodowy odnośnie do postawionego mu zarzutu” (k. 1035v). W kontekście przedstawionych przez obrońcę

okoliczności trzeba podkreślić, że nie może budzić wątpliwości to, iż art. 258 § 2 k.p.k. w dalszym ciągu stanowi samodzielną podstawę do stosowania tymczasowego aresztowania, przy spełnieniu przesłanek wskazanych w art. 249 § 1 k.p.k. i art. 257 § 1 k.p.k. i przy braku przesłanek negatywnych określonych w art. 259 § 1 i 2 k.p.k. (zob. postanowienie SA w Krakowie z 02.03.2018., II AKz 87/18 LEX 2453746). W treści art. 258 § 2 k.p.k. chodzi bowiem nie o samą surowość grożącej oskarżonemu kary lecz o wynikającą z niej obawę utrudniania postępowania celem uniknięcia czy odsunięcia w czasie odpowiedzialności karnej i konieczności odbycia kary. Z przepisu art. 258 § 2 k.p.k. wynika, że jeżeli oskarżonemu zarzuca się popełnienie zbrodni lub występku zagrożonego karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat, potrzeba zastosowania tymczasowego aresztowania w celu zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania może być uzasadniona grożącą oskarżonemu surową karą.

Nie można także zapominać, że w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż obawa wynikająca z możliwości orzeczenia (prawomocnego) surowej kary pozbawienia wolności, jako samodzielna przesłanka stosowania aresztu, ma charakter domniemania prawnego i nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, aby podejrzany w przeszłości podejmował już działania destabilizujące tok postępowania. Stwierdziwszy zatem zagrożenie surową karą sąd może stosować środek zapobiegawczy nawet wówczas, gdy z materiału dowodowego nie wynika, by podejrzany podejmował jakiegokolwiek próby destabilizowania toku postępowania, czy to poprzez próby matactwa czy ukrywania się lub ucieczki. Źródłem obaw w tym zakresie jest bowiem wyłącznie groźba wymierzenia surowej kary (zob. postanowienie SN z 26.02.2019., II KK 178/18, Legalis 1879491). Wymaga podkreślenia w tym miejscu, że i orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej ETPC) dopuszcza pozbawienie wolności człowieka tylko i wyłącznie na podstawie pozytywnej przesłanki szczególnej z art. 258 § 2 k.p.k., jako samoistnej podstawy izolacji oskarżonego w warunkach tymczasowego aresztowania, stwierdzając nawet, że surowość wyroku, jaki może zapaść w przyszłości i związany z nim ciężar gatunkowy stawianych zarzutów daje organom krajowym uzasadnioną podstawę do przyjęcia ryzyka ucieczki, a nawet popełnienia ponownego przestępstwa. ETPC orzekł tak w sprawach przeciwko Polsce (sprawa 44722/98 i sprawa 24205/06), na gruncie art. 5 ust. 3 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności z dnia 4 listopada 1950 r. (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 z późn. zm. - dalej EKPC). Nie ma więc wątpliwości, iż na gruncie prawa międzynarodowego praw człowieka ETPC akceptuje funkcjonowanie szczególnego domniemania wynikającego z prognozowanej kary w kontekście ciężaru zarzutów.

Analiza sytuacji procesowej oskarżonego R. N. w kontekście dotychczasowego biegu postępowania karnego uzasadnia twierdzenie, że za przedłużeniem tymczasowego aresztowania na podstawie art. 263 § 3 k.p.k. przemawiają szczególne okoliczności, ze względu na które nie można było ukończyć dotychczas postępowania jurysdykcyjnego (zob. postanowienie SN z 15.01.1999., WZ 3/99, OSNKW 1999/3-4/19), a którymi są wszelkie obiektywnie występujące przeszkody natury faktycznej, dowodowej i proceduralnej, tamujące przebieg postępowania jurysdykcyjnego, których usunięcie nie było możliwe w dotychczasowym terminie (por. postanowienie SA w Krakowie z 31.01.2008., II AKz 33/08, KZS 2008/4/50). W powyższym kontekście, biorąc pod uwagę prawo osadzonego do sądenia w rozsądnym terminie i zwolnienia na czas postępowania, o jakim mowa w art. 5 ust. 3 EKPC, stwierdzić należy za ETPC, że mimo iż osoba tymczasowo aresztowana jest uprawniona do priorytetowego i szczególnie szybkiego rozpatrzenia jej sprawy, to jednakże sędziowie zobowiązani są do dołożenia wszelkich starań w kwestii całkowitego wyjaśnienia okoliczności sprawy oraz do przyznania tak obronie, jak i organom Prokuratury, wszelkich niezbędnych udogodnień w celu przedstawienia swoich dowodów oraz swojego stanowiska w sprawie. Sędziowie zobowiązani są również do wydania wyroku po dokonaniu należytej analizy sprawy oraz odpowiedzi na pytanie, czy przestępstwo rzeczywiście zostało popełnione i jaka kara powinna zostać nałożona (zob. wyrok ETPC z 04.03.2008., skarga 11748/03, Legalis 122348).

Mając powyższe na uwadze, a zwłaszcza uwzględniając intensywność obaw wskazanych powyżej, oczywistym jest, że tok postępowania karnego, toczącego się w niniejszej sprawie, musi być na etapie postępowania jurysdykcyjnego skutecznie zabezpieczony i - uwzględniając charakter oraz intensywność opisanych powyżej obaw - tylko dalsze tymczasowe aresztowanie R. N. (i pozostałych dwóch oskarżonych) jest w stanie sprostać tym wymogom. Żaden inny środek zapobiegawczy o charakterze nieizolacyjnym nie jest w stanie zapewnić prawidłowego toku prowadzonego postępowania. A zatem w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia dyspozycji art. 257 k.p.k.,

który zawiera tzw. dyrektywę adaptacji środka zapobiegawczego do sytuacji procesowej oskarżonego, wyrażającą się w nakazie dokonywania przez sąd oceny potrzeby oraz celowości utrzymywania środka zapobiegawczego, a zwłaszcza tymczasowego aresztowania, oraz - w konsekwencji - uchylenia lub zmiany tego środka w chwili, gdy ustaną przyczyny jego zastosowania (J. Kosonoga, Dyrektywa adaptacji środka zapobiegawczego do sytuacji procesowej, Prokuratura i Prawo 2003/12, s. 64-72; J. Skorupka (w:) Kodeks postępowania karnego. Komentarz, red. J. Skorupka, 2016, s. 570). Oczywistym jest przecież, że z punktu widzenia normatywnego i faktycznego, organ procesowy ma obowiązek ciągłego kontrolowania zasadności stosowania środka zapobiegawczego i gdy tylko dojdzie do wniosku, że jego utrzymywanie jest nieuzasadnione, jest zobligowany do jego uchylenia lub zmiany. Istnienie w momencie podejmowania decyzji o przedłużeniu tymczasowego aresztowania przesłanek do dalszego stosowania tego najostrożniejszego środka zapobiegawczego nie oznacza bowiem zwolnienia sądu od obowiązku ciągłej kontroli zasadności stosowania tego środka (zob. postanowienie SA w Lublinie z 13.05.2009., II AKz 264/09, LEX 513117; wyrok SN z 24.01.2007., II KK 152/06, LEX 249199). Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy wskazać, że przesłanki które legły u podstaw przedłużenia wobec R. N. tymczasowego aresztowania nie uległy dezaktualizacji i nadal w sprawie występują - o czym świadczą powyższe rozważania. Jak już wcześniej zauważono, tymczasowego aresztowania nie zastosowano i nie przedłużano za to, że oskarżony wcześniej postępowanie utrudniał, ale zastosowano je także dlatego, by nie miał szansy podjąć takich zachowań, to jest aby takim ich zachowaniom zapobiec w toczącym się postępowaniu karnym. Dlatego też zabezpieczenie prawidłowego toku postępowania, w rozumieniu art. 249 § 1 k.p.k., oznacza stworzenie przez organ je prowadzący takich warunków, że postępowanie to przebiega w sposób określony przez ustawę procesową, zmierzając ku osiągnięciu jego celów, ogólnie określonych w art. 2 k.p.k.

Na zakończenie trzeba wskazać, że brak jest w sytuacji procesowej oskarżonego R. N. negatywnych przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania określonych w art. 259 § 1 i § 2 k.p.k. Brak jest bowiem podstaw faktycznych do twierdzenia, że izolacja oskarżonego w warunkach tymczasowego aresztowania stwarza realne zagrożenia dla jego życia i zdrowia. W konsekwencji, zarówno sytuacja osobista, jak i procesowa oskarżonego, nie stanowi poważnego niebezpieczeństwa dla jego zdrowia lub życia (argument z art. 259 § 1 pkt 1 k.p.k.), ani też nie niesie ze sobą wyjątkowo ciężkich skutków dla niego lub jego najbliższej rodziny (argument z art. 259 § 1 pkt 2 k.p.k.). Nie można przy tym zapominać, iż uchylenie tymczasowego aresztowania nie może nastąpić w każdym wypadku wystąpienia skutków niekorzystnych dla aresztowanego lub jego najbliższych, ale tylko wtedy gdy skutki te są wyjątkowo ciężkie, a fakty je uzasadniające są wykazane, przy czym wykazanie ich obciąża stronę, która domaga się ich zastosowania i w konsekwencji to na oskarżonym lub na jego obrońcy ciąży obowiązek przedstawienia i udowodnienia okoliczności w tej materii. Nie jest bowiem rzeczą sądu procedującego w kwestii incydentalnej, a dotyczącej stosowania środków zapobiegawczych, stałe kontrolowanie sytuacji rodzinnej oskarżonego (por. postanowienie SA w Katowicach z 29.02.2012., II AKz 123/12, Legalis 486834).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji, na podstawie powołanych tam przepisów prawa.